

I

Eddie

Uiteindelijk draait het allemaal om geld.

Op geen enkele andere plek op aarde draait het zozeer om dat spul als in New York. Alles draait er om de poen. Hoeveel je kunt verdienen. Hoeveel meer je nog kunt verdienen. Legaal of illegaal. Alles. En iedereen.

De godganse tijd.

Voordat ik advocaat werd, was ik een oplichter. In bars, hotels en bedrijven was ik altijd op zoek naar kleine zwendeldoelwitten, naar mannen die snel geld wilden verdienen en die het niet kon schelen wie ze daarbij kwetsten. Ik ging achter degenen aan die in het leven een verkeerde afslag hadden genomen en nooit meer omkeken. Als advocaat was ik op zoek naar hetzelfde soort mensen.

Zodra je beseft dat het in deze stad alleen maar om geld draait, worden dingen veel makkelijker en duidelijker.

De zaak die nu voor me lag, moest door de lens van deze stad worden bekeken. Mijn cliënt, Jayden Carter, en zijn maat Smokehouse hadden in Jaydens gloednieuwe Lexus op een avond laat door de Bronx gereden. Ze waren nog maar net op weg toen ze de rode en blauwe zwaailichten van een politieauto achter zich zagen. Weinig verrassend. Bij het eerste sirenegeluid stopte Jayden de wagen. De agenten zeiden dat de achterkant van zijn Lexus vies was, waardoor de nummerplaat onleesbaar was. Een geldige reden voor een stopteken. Maar Jayden had de auto die ochtend gewassen, dus wat hem betreft was dit bullshit.

Agenten Ben Gray en Linton Coffee, al pissig omdat ze avonddienst hadden, doorzochten het voertuig en vonden een vuurwapen zonder vergunning in Jaydens auto. Hij werd gearresteerd en aangeklaagd, en nadat hij zo stom was geweest om een illegaal wapen bij zich te hebben,

ook al was het alleen maar ter bescherming, nam hij de juiste beslissing.

Hij belde mij.

Dat was zes weken geleden.

Jayden zat naast me aan de tafel van de verdediging. Hij was gekleed in een gloednieuw marineblauw pak, een wit overhemd en een marineblauwe stropdas. Hij was zesentwintig, vrijgezel en runde zijn eigen zaak – een meubelwinkel in East Tremont. Smokehouse, Jaydens jeugd vriend, zat naast Denise, mijn assistent en secretaresse, in de zaal. Hij droeg zijn beste Canadese smoking – een slobberig spijkerjack met een bijpassende oversized spijkerbroek en een wit T-shirt. Zijn echte naam was Philip Martin, maar hij gaf de voorkeur aan Smokehouse, vanwege zijn ontluikende carrière in de hiphop. Zowel Jayden als Smokehouse was afgestudeerd, belesen en slim. En ze hadden allebei het juiste gedaan tijdens de verkeerscontrole – ze hadden zich gehouden aan de instructies van de politie en hun advocaat daarna de verdediging laten voeren.

Denise had haar zwarte broekpak met witte blouse aan. Ze kleepte zich altijd netjes als ik haar nodig had in de rechtbank. Altijd professioneel, en slimmer dan ik en de meeste advocaten.

‘Meneer Flynn, hebt u een verzoek aan de rechtbank?’ vroeg de rechter.

Rechter Leonard Hightower was een van de beste rechters van de stad. Niet dat hij een genie was. Hij was zelfs niet bijzonder briljant. Het respect dat hij genoot onder de advocaten binnen de New Yorkse advocatuur kwam door twee dingen.

Hij interpreteerde de wet nauwkeurig.

Hij stond niet bij voorbaat aan de kant van de officier van justitie.

Eigenlijk niet te veel gevraagd van een rechter, maar dat hij aan deze basisvereisten voldeed, plaatste rechter Hightower aan de top van de New Yorkse rechterlijke macht.

‘Ik heb inderdaad een verzoek, edelachtbare,’ zei ik, terwijl ik opstond.

Op dat moment kwam de assistent-officier van justitie, Thomas Baker, vanaf de tafel van het OM naar me toe.

‘Als u ons even een momentje geeft, edelachtbare,’ zei hij.

Baker was een jonge, ambitieuze assistent-officier van justitie, met drie jaar kantoerervaring en duizend veroordelingen op zijn cv. Zijn frisse gezicht en brutale blauwe ogen waren op een hogere positie gefocust.

Hij wilde deze zaak niet doen. En ook niet dat ik dit verzoek deed. Baker wilde schikken.

‘Laatste kans, Flynn,’ fluisterde hij, ‘tweehonderd dollar boete, twee jaar voorwaardelijk, geen gevangenisstraf.’

Het illegaal in bezit hebben van een vuurwapen is een misdrijf in New York. Als Jayden werd veroordeeld, zou hij de gevangenis in gaan. Dit was een goede deal. Het laatste aanbod dat ik van Baker had gehad was een boete van vijfhonderd dollar, negentig dagen gevangenisstraf en twee jaar voorwaardelijk, dit was de beste deal die ik ooit van een aanklager had gekregen.

Een kleine boete. Geen gevangenisstraf. Twee jaar voorwaardelijk.

Het was geen ‘verlaat de gevangenis zonder betalen’-kaart, maar het was het op een na beste. Baker had twee agenten klaarstaan om te getuigen dat een deel van de letters van de nummerplaat met modder bedekt was geweest. Als ze konden bewijzen dat de aanhouding legaal was, zou Jayden de gevangenis in gaan.

Simpel. Twee doorgewinterde agenten. Hun woord tegen dat van Jayden en Smokehouse die zeiden dat de plaat schoon was. Je hoefde geen jurist te zijn om te weten hoe dit zou uitpakken.

Het enige probleem was het aanbod.

Baker wilde dat deze zaak werd geschikt. Hij wilde het écht.

Dat had me vanaf het begin een ongemakkelijk gevoel over de zaak gegeven. Mijn vermoedens waren bevestigd toen ik al het papierwerk van Jayden had gekregen – zijn arrestatiebevel en alle juridische documenten die daarbij horen – de inbeslagname van het vuurwapen en het wegsleepbewijs.

Dat was alles wat ik nodig had.

‘Hé, man,’ zei Jayden. ‘Dat is geen slechte deal. Niet de cel in?’

‘Jij mag het zeggen,’ zei ik. Ik keek naar Baker. Hij was intussen teruggelopen en was aan het praten met zijn eerste getuige. Agent Ben Gray. Alleen was hij niet langer agent Gray. De drie blauwe strepen op de mouw van zijn uniform betekenden dat hij sinds deze aanhouding was opgeklommen in de hiërarchie.

Dat gaf de doorslag.

‘Als het aan mij ligt, dan vechten we het aan. Met deze deal hoef je weliswaar de gevangenis niet in, maar je zult wel een veroordeelde crimineel zijn. Dat brengt een hoop shit met zich mee. Je kunt nooit legaal een vuurwapen bezitten, krijgt geen lening of creditcard, geen

hypotheek, je verliest je rijbewijs, en dat is dan nog maar het begin.’

Hij knikte. ‘Ik hoor wat je zegt, maar deze witte rechter gaat nooit geloven dat de nummerplaat schoon was. Niet als er twee witte agenten zeggen dat die vies was.’

‘Mee eens,’ zei ik.

‘Wat?’

‘Je hebt gelijk. Hij zal jou niet eerder geloven dan twee witte agenten.’

‘Waarom het dan aanvechten?’

‘Omdat ik jou niet ga oproepen om te getuigen dat je nummerplaat schoon was. We gaan een van de agenten vragen om dat voor ons te doen.’

Jayden keek me aan alsof ik hem net had verteld dat ik de Brooklyn Bridge voor een stuiver had gekocht.

Ik vroeg hem om me te vertrouwen. Hij knikte.

‘Meneer Baker, meneer Flynn,’ zei de rechter. ‘Zijn jullie klaar om verder te gaan?’

‘Ja, edelachtbare, meneer Baker heeft ermee ingestemd om agent Ben Gray het woord te geven over het enige echte punt in deze zaak. Daarna heb ik wat vragen voor de agent.’

‘Ga door,’ zei rechter Hightower.

De grote agent met de verse nieuwe brigadiersstrepen kwam naar voren, legde de eed af, ging zitten en gaf snelle, duidelijke antwoorden op Bakers vragen. Gray en zijn partner hadden avonddienst, ze zagen een Lexus voorbijrijden met modder op de nummerplaat, waardoor de letters onleesbaar waren. Ze hielden de auto aan, informeerden de bestuurder waarom hij was aangehouden, kregen zijn rijbewijs en autopapieren en controleerden beide.

‘Brigadier Gray, was er tijdens de controle iets verdachts aan meneer Carter of zijn voertuig?’ vroeg Baker.

‘Ja, ik rook marihuana. Er kwam een sterke geur uit de auto. Hoewel het legaal is om het voor persoonlijk gebruik bij je te hebben vermoedde ik, gezien de sterkte van de geur, dat er een grote hoeveelheid marihuana in het voertuig aanwezig was – genoeg voor illegale verkoop van verdovende middelen.’

Sinds de legalisatie van marihuana zeiden agenten die een excuus zochten om een voertuig te doorzoeken dat ze dachten dat ze een pistool op de achterbank hadden gezien of dat ze een enorm sterke wietgeur in de auto hadden geroken. Vanzelfsprekend vonden ze geen drugs in

Jaydens auto. Maar dat maakte niet uit. Ze vonden wél een pistool.

‘Ik begrijp het, en toen u een redelijke verdenking had, heeft u toen het voertuig doorzocht?’

‘Dat hebben we allebei gedaan. Ik vond het pistool in het dashboardkastje. Meneer Carter had geen vergunning voor het vuurwapen, dus hebben we hem, nadat we hem op zijn rechten hadden gewezen, gearresteerd. Ik meldde de arrestatie en regelde een takelwagen om het voertuig van de verdachte af te voeren.’

‘Dank u, brigadier Gray. De heer Flynn zal u nu wat vragen stellen.’

Ik zou nu een dozijn vragen kunnen stellen, maar eerlijk gezegd wist ik al precies wat er was gebeurd.

De aanhouding door Gray en Coffee was racistisch gemotiveerd geweest. Zo simpel was het. Toen ze de auto aanhielden, zat er geen modder op de nummerplaat, maar ik vermoedde dat in de tijd dat Gray met Jayden praatte, diens collega zoveel modder en vuil als hij maar wilde op de nummerplaat kon smeren. Ze hadden geen wietlucht geroken. Ze hadden gezocht naar een reden om Jayden te arresteren. Ik verdacht de twee agenten ervan dat ze als ze geen pistool hadden gevonden, Jayden fysiek zouden hebben aangepakt en hebben gezegd dat hij was gearresteerd omdat hij zich tegen een politieagent had verzet.

Voor straatagenten zijn arrestatiebevelen van levensbelang. Ze moeten de aantallen hoog houden. En wat begon als etnisch profileren, veranderde snel in een kans om wat geld te verdienen. De stad heeft een contract met vijf sleepbedrijven. Zodra de politie een bestuurder bij een verkeerscontrole arresteert, kan de auto niet op straat blijven staan – die moet worden weggesleept. De computer in de patrouillewagen heeft een randomizer – dus zodra ze invoeren dat een auto moet worden weggesleept, selecteert het programma willekeurig een van de vijf sleepbedrijven. Dat bedrijf moet voor het wegslepen worden gebeld. Sommige agenten vergeten alleen op de knop te drukken, of negeren het resultaat. Ze bellen hun mannetje bij het sleepbedrijf dat vijftig dollar voor de oproep aan de agent geeft. Meestal is dat het bedrijf dat een vestiging heeft in Long Island, Jamaica, of Bed Stuy, zodat ze extra sleepkosten in rekening kunnen brengen en de auto daar waarschijnlijk langer zal moeten blijven omdat het voor de eigenaar moeilijk zal zijn om daarheen te komen.

Legaal of illegaal.

Zelfs die strepen van de brigadier.

De agenten tegen wie een onderzoek loopt, of over wie burgers veel klachten hebben ingediend, krijgen meestal promotie in plaats van dat ze uit het korps worden gegooid. De politiecommissie en de vakbond willen niet dat agenten worden vervolgd of dat de klachten van het publiek gegrond worden verklaard, omdat ze agenten liever niet ontslaan. Dat geeft de mannen in uniform een slechte naam. In plaats daarvan is het gemakkelijker om lastige agenten van de straat te halen en ze een bureaufunctie te geven. Een corrupte agent heeft in New York veel meer kans op promotie, met de bijbehorende salarisverhoging en pensioenvoordelen, dan op ontslag.

Ik was niet van plan brigadier Gray hierover te ondervragen. Niet over de klachten tegen hem, niet over de promotie.

Ik wilde me richten op de illegale aanhouding en het illegaal wegslepen van het voertuig.

Ik had voor geen van Grays criminele praktijken bewijs, afgezien van zijn promotie en het feit dat de zaak op het eerste gezicht een makkie was voor een aanklager, maar Baker wilde geen proces. Hij had er alles voor over om deze zaak buiten de rechtbank om te schikken.

Ik vermoedde dat hij dacht dat ik wist wat er echt was gebeurd.

En ze wisten dat ik een goede reden moest hebben om de schikking van mijn leven af te wijzen. Baker vermoedde dat ik bewijs had dat hen van hun sokken zou blazen.

Ik stond op, pakte een map van het bureau en haalde er een dik pak papier uit.

Ongeveer honderd pagina's. Aan elkaar geniet. Ik bladerde erdoorheen, bestudeerde de pagina's, vond toen wat ik zocht, liet mijn vinger langs de tekst gaan en keek brigadier Gray met een brede glimlach aan.

'Brigadier, wanneer je na een verkeerscontrole een arrestatie verricht en het voertuig moet worden weggesleept, wat is dan het standaardprotocol van het New York Police Department?'

'Je stelt het voertuig veilig, activeert de randomizer in de patrouillewagen en belt het sleepbedrijf dat op het scherm verschijnt. Vervolgens zorg ik ervoor dat het voertuig aan dat bedrijf wordt overgedragen.'

Ik draaide me om en knikte naar Denise. Ze stond op en verliet de rechtbank. Ik had dit eerder kunnen doen, maar ik wilde dat brigadier Gray zag dat ik het deed. En dat hij Denise zag vertrekken.

'Dus het sleepbedrijf dat het voertuig komt ophalen, wordt altijd willekeurig door de computer gekozen?'

‘Niet per se. We hebben de plicht om de verdachte zo snel mogelijk naar het bureau te brengen. Als we toevallig een lege sleepwagen zien passeren, kunnen we die aanhouden.’

‘Gebeurt dat vaak?’

‘Af en toe.’

De deuren van de rechtszaal gingen open en Denise leidde vier mannen naar binnen. Twee hadden vuil- en vetvlekken op hun grijze overall. De andere twee droegen blauwe overalls in vrijwel dezelfde staat. Alle vier droegen werkschoenen. Hun handen zaten onder de donkere olievlekken. Ze waren alle vier tussen de veertig en vijftig jaar oud. Ze hadden alle vier in dezelfde garagerockband kunnen zitten, maar het logo op hun overalls, en bij een van hen op de baseballpet, gaf precies aan waar ze vandaan kwamen – ieder van hen droeg het logo van een van de andere vier door de stad goedgekeurde sleepbedrijven.

‘Worden de resultaten van de randomizer geregistreerd?’

‘Meneer Flynn, is dit relevant voor de zaak van uw cliënt?’ vroeg de rechter. Hightower luisterde, maar hij wilde dat dingen in de rechtbank altijd snel werden afgehandeld.

‘Als u mij nog een paar vragen toestaat zal mijns inziens blijken dat dit van cruciaal belang is.’

‘Ga door, maar kom snel ter zake,’ zei de rechter.

‘Brigadier Gray, is er een registratie van de resultaten van de randomizer?’

Gray glimlachte met samengeknepen lippen en haakte zijn vingers in elkaar. ‘Er is geen registratie van de resultaten van de randomizer.’

‘Maar we hebben wel uw arrestatiegegevens,’ zei ik, terwijl ik de zware stapel documenten in mijn rechterhand omhooghield. Ik boog me voorover, pakte met mijn linkerhand nog een stapel papieren van de tafel en hield die ook omhoog. ‘En we hebben ook de sleepgegevens van de andere vier door de stad goedgekeurde sleepbedrijven. Wat zou er gebeuren als we die gegevens vergelijken, brigadier Gray?’

Ik kon het niet laten om even achter me naar de zaal te kijken. Een van de mannen in overall glimlachte en knikte. Alle vier staarden gespannen naar Gray – alsof hij een sappig stuk vlees was en ze zich klaarmaakten om hem te verslinden.

‘Ik weet niet precies wat u bedoelt,’ zei Gray, terwijl zijn ogen schichtig heen en weer schoten tussen de stapel documenten in mijn hand en de vier sleepwagenauffeurs naast Denise in de zaal. Hij ging rechttop

zitten en zijn ogen werden groter terwijl ik de stilte en zijn onrust liet groeien.

‘Wat ik bedoel is, wat zijn de kansen dat de randomizer je telkens hetzelfde sleepwagenbedrijf geeft voor al je arrestaties?’

Brigadier Gray trok wit weg. Toen veranderde de kleur opnieuw en begon hij er bijna groen uit te zien, alsof hij op het punt stond om over te geven.

‘Voordat we op de details van deze gegevens ingaan, brigadier Gray, vraag ik u nog een keer, voor de laatste keer – is het mogelijk dat de nummerplaat van mijn cliënt een beetje vies was, maar dat de kentekencijfers niet volledig aan het zicht waren onttrokken?’

Ik kon de houten bank horen kraken toen alle vier de mannen in overall naar voren leunden. Hun blikken gericht op Gray.

Het zweet stond op zijn voorhoofd. Hij begon op zijn lip te bijten. Toen slikte hij en nam een slok water. Ik gaf hem een uitweg. Een pad dat hem enigszins in verlegenheid zou brengen, maar beter was dan weer met een intern onderzoek te worden geconfronteerd.

‘Nu ik erover nadenk.’ Hij hoestte en ging nog meer rechtop zitten. ‘Nu ik tijd heb gehad om er goed over na te denken... Misschien was mijn herinnering aan de nummerplaat niet honderd procent accuraat.’

‘Wat?’ vroeg rechter Hightower. ‘Spreek duidelijk, brigadier. Was de nummerplaat van de beklagde met vuil besmeurd of niet?’

Gray schudde zijn hoofd. ‘Ik kan het niet meer met zekerheid zeggen,’ zei hij.

Rechter Hightower leunde achterover en staaarde me aan. ‘Meneer Flynn, ik heb geen idee wat er net is gebeurd, maar deze agent heeft zojuist bevestigd dat uw cliënt illegaal is aangehouden. Dat betekent dat het doorzoeken van het voertuig van uw cliënt ook illegaal was en dat alle voorwerpen die daarbij werden gevonden onrechtmatig zijn verkregen. Deze zaak is geseponeerd,’ zei rechter Hightower, en hij stond op en verliet de rechtbank.

Tegen de tijd dat brigadier Gray overeind was gekomen, had de officier van justitie zijn papieren al boos in zijn nepleren aktetas gepropt en was de rechtszaal uit gestampt. Gray leek wat wankel op zijn benen te staan. Hij voegde zich bij zijn partner, ze fluisterden wat tegen elkaar en volgden de officier van justitie de rechtszaal uit.

Jayden sloeg zijn armen om me heen. Ze trilden.

‘We hebben geluk gehad,’ zei ik. ‘Ik weet dat je dat wapen uit zelfbe-

scherming bezit, maar het is nu weg. Zonder ben je veiliger af, geloof me.'

'Ik weet het, sorry, Eddie. Dankjewel.'

We gaven elkaar een hug, en Jayden en Smokehouse verdwenen via de achterdeur.

Ik trof Denise en onze vier sleepwagenchauffeurs in de lobby.

'Goed gedaan,' zei ik, en ik gaf ze alle vier honderd dollar.

'Mogen we de overalls houden?' vroeg Bugs.

Bugs droeg een van de grijze uniformen. Denise zei dat haar naai-vaardigheden niet meer waren wat ze ooit geweest waren, want het embleem op deze overall zat scheef en er hingen zwarte draden aan.

'Natuurlijk. Hou de overalls en de laarzen. Maar ga niet doen of jullie sleepwagenchauffeurs zijn. En haal de emblemen eraf.'

Bugs, Karl, Johnny en little Sacks haalden de emblemen van de overalls die ik de week ervoor op eBay had gekocht. Ik had Bugs een paar jaar eerder bij een inbraakzaak vertegenwoordigd. Een van zijn vele misstappen. Hij had beloofd te zullen veranderen als hij nog een kans kreeg. Ik kreeg hem vrij, rekende er geen cent voor, en we werden vrienden. Ik hielp Bugs en zijn maten wanneer ik kon. Meestal hingen Bugs en de jongens rond bij de Bowery Mission in Tribeca, een daklozencentrum dat snel een vaste verblijfplaats werd.

'Mocht je willen lunchen, je weet dat mijn rekening altijd openstaat bij Lexi's Deli aan 10th Street.'

'Als dat goed is, Eddie, gaan we vandaag misschien wel voor een tosti.'

'Wat jullie maar willen.'

Dakloos zijn is in elke stad moeilijk. En in New York is het de hel. Maar Bugs had zijn trots. Hoewel ik tegen hem en zijn vrienden had gezegd dat ze elke dag, op mijn kosten, bij de Deli konden eten, deden ze dat slechts af en toe. Ze wilden geen misbruik maken van een gul gebaar – hoe klein ook.

'Bedankt jongens, zonder jullie hadden we dit niet kunnen doen,' zei Denise.

We keken hoe Bugs en zijn vrienden het geld in hun zak staken en met een soort verende tred het gerechtsgebouw verlieten.

'Je bent een beroerde naaister,' zei ik.

'Moet je mijn kookkunsten eens proberen,' zei Denise.

'Nee bedankt. Vorige maand bracht je een restant gehaktbrood voor me mee. Weet je nog?'

'Niet mijn beste culinaire staaltje.'

‘Daar ben ik het niet mee eens. Het was geweldig. Een perfecte deurstopper voor de zware deur naar de berging op kantoor.’

Denise lachte en gaf me een klap op mijn arm. We volgden Bugs richting de uitgang.

‘Wat ik je nog vragen wilde, hoe ben je aan Grays arrestatiegegevens en de sleepinformatie gekomen?’ vroeg ze.

Ik deed mijn leren tas open en haalde de twee stapels documenten eruit.

Ik hield beide omhoog en gooide ze in een prullenmand die we voorbijliepen: ‘Twee exemplaren van de tv-gids van afgelopen december.’

Op dat moment stond Denise stil en deed een greep in haar jaszak.

Haar telefoon ging over. De mijne stond nog steeds uit.

Ze nam het gesprek aan, luisterde en hing op. ‘Kate heeft je nu meteen op kantoor nodig. Ze heeft een grote vis binnengehengeld.’

Een grote vis is, in juridische termen, een cliënt met extreem diepe zakken.

‘Wat hangt hem boven het hoofd? Een scheiding?’

Denise schudde haar hoofd. ‘Moord.’

Eddie

We krijgen niet veel grote vissen als klant.

Flynn en Brooks Advocaten hebben niet het soort kantoor dat normaal gesproken goed verdienende cliënten aantrekt. We zijn niet gevestigd aan Wall Street. We hebben geen ruimtes met glazen wanden en stoelen van vijfhonderd dollar. We hebben geen kleine titanium merkdoosjes vol pepermuntjes bij de receptie, geen logo op gratis paraplu's, en zelfs geen website.

Onze advocatenpraktijk is gevestigd in Tribeca, niet ver van het daklozencentrum. We zitten op de bovenste verdieping van het gebouw. Onder ons zit een tattooshop genaamd Stinkin Ink. Jocko runt de shop en neemt onze post aan als we niet op kantoor zijn. Het is geen slechte regeling. Het enige nadeel is dat we soms een bespreking met een cliënt hebben als Jocko iemands achterwerk aan het tatoeëren is. Het is een oud gebouw, en iemand kan nog zo stoer zijn, als er een achterwerk wordt getatoeëerd, dan zal er wat geschreeuw zijn.

Ik dumpte mijn tas in mijn kantoor en nam even de tijd om onze nieuwe vergaderruimte in me op te nemen. Een lange tafel in het midden van de kamer, met aan elke kant drie stoelen. Kate Brooks had een geel notitieblok voor zich en zat met een Muji-fineliner notities op de pagina te krabbelen. Ze droeg een sober, zwart broekpak en had haar haar opgestoken. De knot werd bij elkaar gehouden door een andere pen. Harry Ford, voormalig senior rechter en nu consultant bij het bedrijf, zat naast haar. Hij droeg een donkergrijs tweedjasje over een rood wollen vest met een blauw overhemd eronder. De leren elleboogstukken deden die ochtend hun werk. Wanneer Harry nadacht, hadden zijn vingers de neiging om te bewegen. Zelfs als hij ze stevig verstrengeld op zijn buik legde, bleven die duimen om elkaar heen draaien. Nu stonden zijn

ellebogen op tafel en zijn vingertoppen tikten lichtjes tegen elkaar. Hij was mijn mentor en mijn beste vriend. Zijn haar was nu helemaal grijs en hij was afhankelijker van zijn bril. Twee brillen hingen aan fijne gouden kettingen op zijn borst: een voor het lezen, een voor het autorijden.

Ik kon het gezicht van de cliënt niet zien, en dat van de man die naast hem zat ook niet. Alleen hun nekken waren zichtbaar. Beiden droegen een donker pak. Beiden hadden donker haar.

Ik duwde de deur van de vergaderruimte open.

Clarence, de hond van Harry, lag aan zijn voeten. Zoals altijd. Hij kwam overeind toen ik binnenkwam en duwde tegen mijn benen. Ik boog me voorover om hem te aaien.

‘Fijn dat je er bent, Eddie,’ zei Kate. ‘Dit is John Jackson met zijn advocaat, Al Parish.’

Ik had over Al Parish gehoord, maar had hem nooit ontmoet. Zijn gezicht vertoonde hier en daar rimpels die zich door de door Botox-injecties veroorzaakte verdikkingen rond de wangen en het voorhoofd duidelijk niet hadden laten maskeren. Zijn haren hadden een verfbeurt gehad. Hij droeg een marineblauw pak met een dikke zijden stropdas die waarschijnlijk meer kostte dan de renovatie van onze vergaderruimte. Oudere senior partners van oude Wall Street-bedrijven zagen er allemaal hetzelfde uit. Te veel uren op de golfbaan. Te veel plastische chirurgie. Te veel geld en geen neiging om iets anders te doen dan nog meer te verdienen. Drie ex-vrouwen hadden geen deuk in zijn fortuin kunnen slaan.

‘Eddie,’ zei Parish en hij stak een gebruikte, voor veel geld gemanicuurde hand uit.

‘Aangenaam,’ zei ik. Hij kneep hard in mijn hand, zoals kleine mannen dat doen.

‘Dit is mijn cliënt, John Jackson,’ zei hij.

De man naast hem vertoonde dezelfde uiterlijke kenmerken van rijkdom die Parish ook liet zien. Het pak. Het overhemd. Het kapsel. En toch leek dat allemaal niet belangrijk voor hem. Hij droeg de luxe kleding nonchalant. Ik schatte hem rond de vijfendertig. Slank. Hij rook weliswaar schoon maar wel met een zweem van iets chemisch. Zijn hand was zacht, maar zijn greep was stevig. In tegenstelling tot Parish deed hij geen moeite voor de handdruk, hij had gewoon sterke handen. Ik kon me niet herinneren ooit iemand ontmoet te hebben die met zijn handen werkte en geen enkele eeltplek had.